

JA NO ET POTS REFIAR NI DELS ÍNDEXS

T'equivocaves, estagirita, el teu món
ideal, enganyós, fet de falsos contraris
ens porta al desgavell.

No existeix la puresa, només la mixtura
és compatible amb el que és real. El blanc
immaculat i el negre absolut són mites.

La justícia no és contrària a la injustícia,
la felicitat no és incompatible amb la desgràcia,
som un contínuum, una gradació de matisos.

Ens has dut a l'hort, oh gran savi Aristòtil,
a un seguit de picabaralles que ens tenen
embarrancats. Res no és pur del tot, company,
cap essència no és sagrada.

DINERS: OR I ROBINS

En quines mans has deixat
el teu cor?
I el teu ronyó?

Quina butxaca guarda el teu or
i els teus robins?

Or i robins,
cor i ronyó:
òrgans i ornaments.

M'ho fan els ulls?
Or i robins,
què mena
de l'endemà
a l'abans-d'ahir?

I el present?
És només
una escala
mecànica?
Un tapís
rodant?
O és potser,
posem,
un ciclorama?

En quines mans?
Cor i ronyó.
Or i robins.

POSSESSIONS: AH, LA TRADICIÓ!

No són els infants que ploren, no,
però direm que són els infants.

Han obert de clivelles la paret blanca,
hi han sembrat alçaprens, a pertot
hi eixamplen les esquerdes
en nom de drets diversos, d'encuny nou.
Esbotzen, a cops de cap, la casa,
no sents com cruix l'embigat
que suporta el terrat? Com es queixen
amb gruny desencaixat
els qui malviuen
damunt el sostre de zenc.

Els amos del terrat,
els qui en sabien el nom, les virtuts
i les vicissituds van fugir fa algun temps
al seu lloc d'estiueig. Es parla d'un inusual
saber fer, difús, ah, la tradició!

No són els infants que ploren, no,
però direm que són els infants.

FAMÍLIA: SANTS?

Sóc un sac de ciment,
un maó,
un bastaix que transporta
polsim
d'un mal mur enrunat.

S'ha perdut el dibuix
de tants anys grafiat
al trespol,
de linòleums
greixosos
enganxats.

Granatós,
de grafisme tronat,
escenaris llepats,
amb figures de sants
i d'ocells,
i de flors,
i algun gos,
tot espars,
gens lligat,
estret, dis-
seminat.

M'he sentit
com aquell
a qui han tret
la figura del sant
de la lleixa

on dormia, d'anys,
sense por, sense fred
com ho fan tots els sants,
—els de guix,
ja s'entén.
Fa un no sé
què, però.

Sense un tret, els he tret,
a tots tres al balcó.
Atret
pel traït,
he traït
aquest tracte
travat en secret
i els he dit:
us vull exonerar
de tota tradició.
Voluntari he omès
qualsevol transgressió.

Obriu-me, si voleu,
en canal;
no m'hi trobareu
a dins,
no hi sóc pas,
me n'he anat,
desaparegut!

Vull dir que no,
..., viure l'engany.
Ésser tan ruc

de caure en el parany,
de creure
que no és fet
per a mi aquest forat
negre, cavat
arranat a la tanca,
a tocar del reixat
del mur blanc
de ponent
del cementiri
de Sants,
on jeu en enterrats
els meus
avantpassats.
Tots,
ni un se n'ha escapat!

Avis i rebesavis,
els ossos
apilats,
arreglerats,
esperant-me la carn.
Un forat,
un rectangle
de terra
assaonada,
amb els cucs
en estand bai.